

1968
Op de hippie-trail

Een reisverslag

1968
Op de hippie-trail

Tony Gottschalk

Schrijver: Tony Gottschalk
Lay-out: Tara Gottschalk-Fogiel
ISBN: 9789464852479
© <Tony Gottschalk>

Inhoudsopgave

1965.....	5
1968.....	7
Port Moresby	10
De “Kokoda-trail”	12
Loribaiwa	15
Wanhoop	17
Norman’s terugkeer naar de beschaving	19
Terug op de Kokoda-trail.....	22
Terug in Port Moresby	24
Indonesië	26
Singapore.....	28
Penang	31
Nagapattinam	34
Rameswaram	36
Dummy	39
Historisch Sri Lanka.....	42
Indrukken.....	45
Hippies op weg naar het Oosten	47
De magie van muziek.....	50
Money makes the world go round	52
Het leven en vervoer op straat.....	54
Het achtereinde van de wereld	56
De handenschudder	58
Sociale bijeenkomsten	60
Benares.....	62
Mijmeringen.....	64
Kathmandu	66

Hari-restaurant.....	69
Nepal: happy hippie land.....	71
Toevallige ontmoetingen.....	73
Scruff.....	75
Swayambhu.....	78
Rijbewijs.....	80
De Psychedelische belevenis, hemel of hel.....	82
Durga-Puja.....	84
Eight finger Eddy.....	86
Weer op weg.....	88
Vaarwel India.....	90
De zoveelste reünie.....	92
Weer een gezegend weerzien.....	94
Landi Kotal.....	96
Too much.....	98
Anaconda.....	100
Aardappels piepen.....	102
Gastvrijheid.....	104
Bloed.....	106
Regen.....	108
Warme mensen in een koud landschap.....	110
Terug in de Nederlanden.....	112
Epiloog.....	114

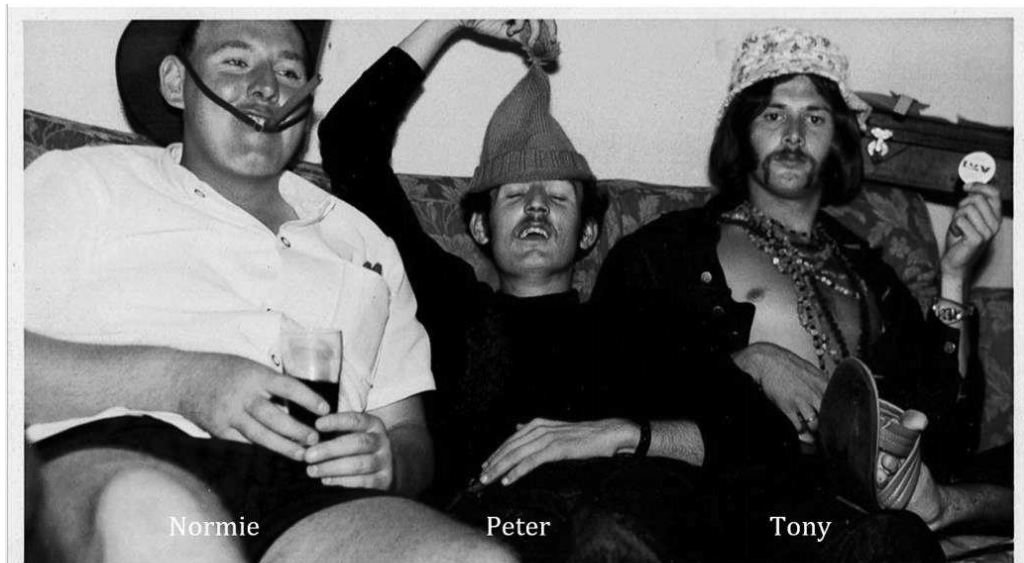
1965

Vanwege het feit dat mijn schoolvriend Henk de Jong en ik tegen de militaire dienstplicht waren besloten we om naar Australië te emigreren. We zagen dit tevens als een gelegenheid om wat meer van de wereld te zien. Het idee was om na een verblijf van twee jaar over land naar Nederland terug te reizen. Gedurende die periode speelde ik in een band en liet mijn haar groeien, wat op hevige weerstand stuitte in de conservatieve maatschappij. Misschien was dat mede de oorzaak van mijn “anti-establishment” houding. In die dagen voerde Australië een “keep Australia white” politiek. Om de bevolking uit te breiden moedigde de Australische regering jonge Europeanen aan om naar Australië te emigreren, door hun overtocht te betalen. In mijn geval echter wilde de emigratie-beambte bij de ambassade mij slechts toelaten als ik mijn haar zou knippen. Dat was een moeilijke beslissing, maar met dienstplicht in het vooruitzicht had ik geen alternatief.

Mijn eerste indruk van Australië was een onbeschrijfelijk gevoel van vreemdheid die ik nooit eerder had ervaren, wat niet zo verwonderlijk was aangezien dit continent over een flora en fauna beschikt die nergens anders voorkomt. De invloed van Engeland was nog overal merkbaar: politieagenten met die typisch helmen, de rode telefooncellen, de dubbeldekker bussen en het portret van de koningin prijkte nog steeds in menige officiële gebouwen en huishoudens. Ver van de westerse wereld verwijderd liep Australië op vele punten achter. Toen ik mijn haar weer had laten groeien moest ik opnieuw alle negatieve consequenties doormaken: langharige mannen werden “long-haired communist puffer basterds” genoemd. Ondanks dit alles was Sydney een kosmopolitische stad. Bij “Kings Cross” had de methodistische kerk een locatie “The Wayside Chapel” genaamd, welke tot een ontmoetingsplaats uitgroeide voor mensen met alternatieve en progressieve ideeën. Elke week organiseerde de eerwaarde Ted Noffs in het kleine amfiteater bijeenkomsten “question time” genaamd. Hier werd over recente vraagstukken gedebatteerd en tussen de discussies

betraden muzikanten het podium. Daar ontmoette ik gelijkgezinden die ook de droom hadden om de wereld rond te reizen.

Gedurende mijn verblijf in Australië werkte ik hoofdzakelijk in de gemeentelijke plantsoenendienst, trad ik op met popgroepen en schreef ik artikeltjes voor de "Dutch Australian Weekly." Sommige mensen vonden dat het mij aan ambitie ontbrak, maar in die tijd was het enige doel in mijn leven om meer van de wereld te zien en ik was nog maar net begonnen.

De drie avonturiers.

1968

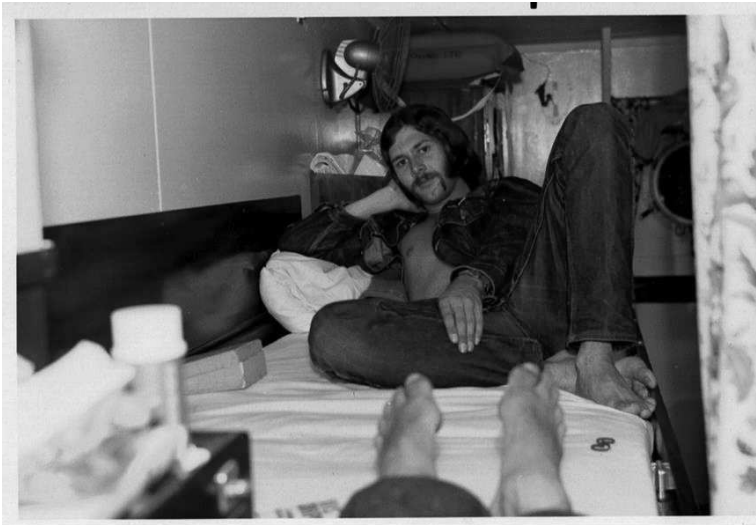
Nadat overeenkomstig de afspraak met immigratiedienst de verplichte verblijfsperiode van twee jaar was verstreken, was de tijd aangebroken waarin een schooljongensdroom werkelijkheid werd. Alhoewel het de bedoeling was dat Henk en ik samen naar Nederland zouden reizen, besloot Henk te blijven omdat hij in een relatie verwickeld was. Daarvoor in de plaats wilde Norman, die ik van werk kende en journalist Peter dolgraag aan de reis deelnemen. Weldra hadden we tickets op de "Australasia" naar Singapore geboekt waarin het zo was geregeld dat we, voor twee maanden, een tussenstop in Papua-New Guinea zouden maken, waar mijn moeder "Dutch-Burger" vrienden uit Ceylon kende. Omdat ik als kind in Nederlands Nieuw-Guinea had gewoond was ik blij met deze regeling want dit zou zeker oude herinneringen ophalen.

Het vertrek.

Eindelijk was de vertrekdatum aangebroken dat we aan boord van de Australasia gingen. Vanaf het dek sloegen we veel vrienden gade die ons op de kade vaarwel kwamen wensen. Onder hen was Norman's moeder die moeite had om van haar enigst kind afscheid te nemen. Terwijl de

passagiers serpentes en uitgerolde toilettrollen naar beneden wierpen voer de Australasia, onder begeleiding van Hawaiï-muziek, naar open zee. De Australasia was een vrachtschip die ook dertig passagiers vervoerde waarvan tien personen eersteklas reisden. De meesten waren stellen, maar behalve ons waren er nog 8 vrijgezelle mannen en een meisje dat Sheila heette. Dat was grappig omdat Australiërs vrouwen in het algemeen “Sheilas” noemen. Sheila was vriendelijk, maar niet bepaald bekoorlijk. Het correct geklede bedienend personeel was Engels en was alsof de algehele ambiance naleving van de etiquette op prijs stelde. Toen de Australasia in Brisbane voor anker ging zagen we tot onze verbazing de moeder van Norman op de kade staan, die naar ons wuifde. Ze was van Sydney overgevlogen om nogmaals haar zoon vaarwel te wensen. Ze was bang dat ze hem nimmer terug zou zien. Norman had haar verzekerd dat hij naar Australië terug zou keren, maar toch.

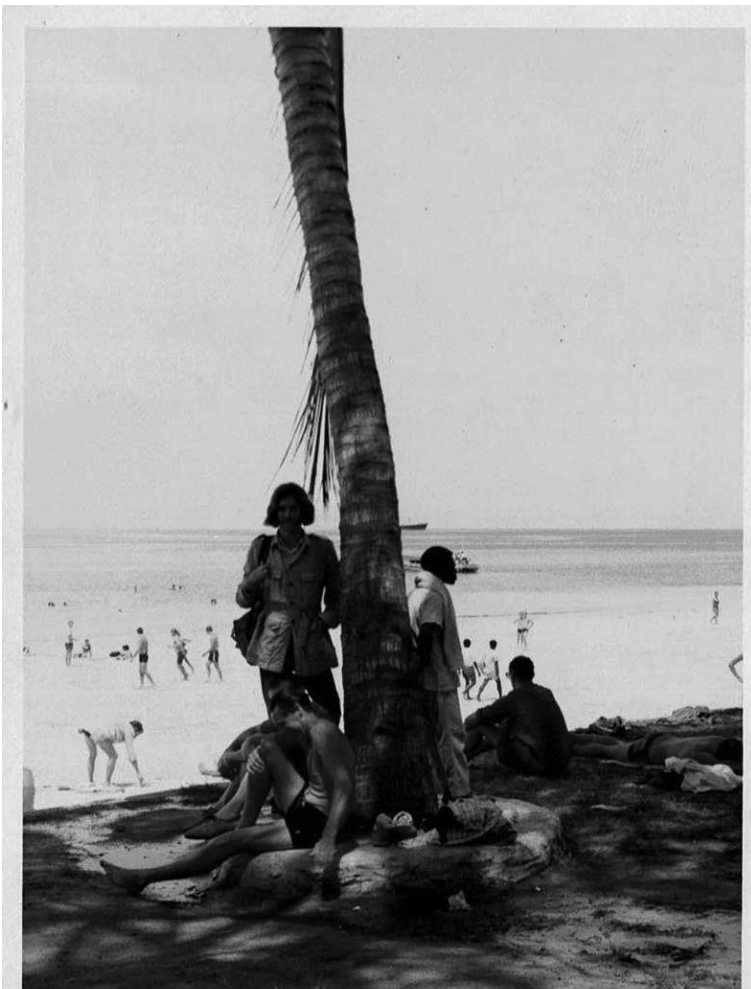
Onze hut op de Australasia.

Daar de Australasia een klein vrachtschip was, maar meer nog door haar trage voortgang noemde wij de Australasia al snel “A slow boat to China.” In tegenstelling tot normale passagiersschepen beschikte de Australasia niet over faciliteiten om de passagiers te vermaken. Weldra, nadat de eerste opwinding was uitgewerkt sloeg de verveling toe.

Terwijl iedereen langzamerhand genoeg van elkaars gezelschap had, gold dat niet voor Sheila, die steeds meer aandacht kreeg naarmate de reis vorderde.

Port Moresby

Toen we in Port Moresby arriveerden werden we opgewacht door mijnheer en mevrouw Driberg. Voor onze accommodatie hadden een slaapkamer ingericht met stapelbedden. Vergeleken met Nederlands Nieuw-Guinea was Papua New-Guinea meer ontwikkeld, maar het landschap met de wuivende kokos-notenbomen was toch vergelijkbaar. Doordat ik vaak op Ela-Beach gitaar speelde maakten we snel vrienden.

Ela Beach.